

1977 ~ 2002

25 år i ord og billeder

Det Danske Suzuki Institut
Jubilæumsskrift 2002

Program for jubilæumskoncert
i Tivolis Koncertsal den 28. april 2002

1977 ~ 2002
25 år i ord og billeder
Det Danske Suzuki Instituts jubilæumsskrift 2002

Redaktion, grafisk design & produktion: Anders Beyer
Fotos: Ole Haupt, Gudrun Søe Hansen, m.fl.
Tryk: Indtryk
Udgivet i samarbejde med Indtryk.
ISBN 87 87634 56 2

25 år i ord og billeder

Dette jubilæumsskrift ser tilbage på 25 år med Det Danske Suzuki Institut. Aktører i og omkring instituttet gennem et kvart århundrede kommer til orde som historiefortællere. Det sker med ord og i billeder – ambitionen er at skabe en mosaik af insisterende stemmer, sanselige billeder, uforglemmelige oplevelser og betingelsesløse kærligheds-erklæringer. Stemningerne i det fortalte og setede føjer sig smidigt i forhold til et specielt rytmisk nærvær, nemlig i selve måden at være sammen på. Billederne, som akkompagnerer teksterne, dokumenterer denne specielle livsrytme. Glæden ved at spille og glæden ved at være sammen med andre om musikken er det, der gennemlyser alle instituttets vidtforgrene aktiviteter.

Jubilæumsskriftet bringer nedslag i nogle af de mange hændelser og historierne viser – endnu engang – at ting tager tid. Et kvart århundrede tog det at få det blå stempel af såvel toneangivende musikalske kredse som bevilgende instanser. En slags forkølet forståelse har Suzuki-metoden længe nydt i Danmark. Det egentlige gennembrud og accepten er først kommet inden for de seneste år. Billedet af et langt, sejt træk er ikke til at komme udenom. På de følgende sider kan De opleve brudstykker af dette træk og menneskerne bag det.

Anders Beyer

Shinichi Suzuki

JAPANSK MUSIKER OG PÆDAGOG (1898-1998).

Suzuki voksede op på sin fars violinfabrik og lærte sig selv at spille violin. Han studerede i Tokyo og i Tyskland og blev den første japanske koncertviolinist. Sammen med sine brødre dannede han et strygekvartet og underviste ved Den Kejserlige Musikskole, hvor han udviklede sin metode til undervisning af helt små børn. Om sin metode sagde Suzuki: »Mit mål med at undervise i violin er at give barnet en glæde ved at undersøge noget af det smukkeste og mest spirituelle, der er til i denne verden: Musikken. Jeg ønsker ikke kun at lave professionelle musikere, men mennesker, der udvikler deres sensitivitet. Musik kan åbne hjertet og give mennesket en bedre forståelse af livet.«

Modstående side:
Shinichi Suzuki med elever
i Helsingør 1981,
ved Det Danske Suzuki Instituts workshop

Det Danske Suzuki Institutets 25 års jubilæumskoncert

Prolog ved kgl. skuespiller Kirsten Olesen

S. Suzuki: *Vindens Sang*

J. S. Bach: *Menuet 1 og 2 af Suite for solo cello C dur*

L. v. Beethoven: *Sonatine i G dur. Moderato og Romance.*

G.F. Telemann: *2. sats af Koncert for bratsch*

Gånglåt fra Äppelbo.

J. S. Bach: *March i G*

Folkemelodi: *O come little children*

D. Shostakovitch: *Romance*

A. Dvorak: *Humoresque*

S. Suzuki: *Allegro*

S. Suzuki: *A.B.C. med variationer*

Klaverledsagelse: Anne-Birthe Andersen

PAUSE

B. Britten: *Sarabande og Finale af Simple Symphony*

Suzuki Institutets Kammerorkester. Dirigent: Béla Detreköy

G. F. Händel-Halvorsen: *Passacaglia*

Philippe Skow, violin

Andreas Brantelid, cello

F. Chopin: *Fantasie Impromptu*

Mette Fjelsted, klaver

Heyman-Young: *When I fall in love*

Marie Carmen Koppel, sang

Mads Bæretzen, klaver

Jens Bjørnkjær, saxofon

P. Tsjaikovsky: *Vals og Finale af Serenade for Strygere*

Strygeorkester af tidligere elever. Dirigent: kgl. koncertmester: Lars Bjørnkjær

Tivolis Koncertsal den 28. april kl. 19.30

Tidligere elever som
medvirker i strygeorkestret

VIOLIN

Marie Holm Andersen
Louise Bebbler
Marianne Bindel
Runi Bæk
Arendse Dalgaard
Tobias Durholm
Kirstine Futtrup
Mikkel Futtrup
Johannes Søe Hansen
Pernille Jønsson
Hanne Sevald

BRATSCH

Birgitte Bærentzen
Nanna Hartmann Rasmussen
Stine Hasbirk
Claus Kanneworff

CELLO

Liv Fosdal Keiding
Steve Kramer
Peter Tönshoff

KONTRABAS

Yonas Ben Hamadu
Michael Detreköy

AF DORETE KANNEWORFF

Et institut bliver til

Når mere end to mennesker i Danmark går sammen om en sag, stifter man en forening. Således også i kulturens verden. Pionererne bag oprettelsen af Det Danske Suzuki Institut havde, til forskel fra såvel de skriftkloge som toneangivende musikere, troen på at Suzukimetoden var værd at satse på. Dorete Kanneworff var med fra starten. Her fortæller hun om baggrunden for oprettelsen af instituttet for 25 år siden.

Mange børn gik til violinundervisning hos Tove Detreköy forskellige steder i to-tre år før 2. Maj 1977. De fleste gik som en særlig enhed under Københavns Musikhøjskole i Julius Blomsgade.

Dagligt talte Tove om, hvor dejligt det kunne være, om Suzukiundervisningen fik sin egen organisation og egne lokaler, så alle de pædagogiske principper kunne udfoldes. For at få et centralt udgangspunkt måtte vi finde en organisationsform, en gruppe, der kunne samle alle de kommende tråde og således være 'ansvarlige'. Sådan noget er ikke så lige til, selv ikke i foreningslandet Danmark. På et tidspunkt i efteråret 1976 blev Tove og jeg blev enige om, at jeg som en af Suzukiforældrene skulle lufte en tanke om et institut og en pinselejrskole for Suzukiforældregrupperne i Århus og i København. Århusgruppen tog sig straks af at administrere en fælles

lejrskoleplan for Pinsen 1977, imens vi i København fik samlet en lille forældre-arbejdsgruppe – Jette og Jørgen Fogelstrøm, Finn Berg Rasmussen samt undertegnede – der sammen med Tove og Béla Detreköy fik styr på, hvordan organisationen skulle skrues sammen.

Vi besluttede at lave Det Danske Suzuki Institut, danne en bestyrelse bestående af forældrerepræsentanter fra den kreds af elevforældre, som sluttede op om ideen, samt repræsentanter for lærergruppen. Der blev udarbejdet vedtægter, som især Jørgen Fogelstrøm var skrap til. Der blev diskuteret bestyrelsessammensætning, vedtægter, samarbejdet med instituttets undervisere (Tove og Béla Detreköy, Edith Code og Gerd Kappel), hvordan elevadministrationen skulle være, de økonomiske forhold (elevkontingent, aflønning af lærere, fondsansøgninger) samt sidst men ikke mindst muligheden for undervisningslokaler. Udvalget var hurtigtarbejdende, og allerede 2. maj 1977 kunne der afholdes stiftende generalforsamling. Der var 44 elevfamilier, der sluttede op om instituttet. På dagen blev vedtægtsforslaget vedtaget og bestyrelsen kom til at bestå af Tove Detreköy (undervisningsleder), Gerhard Hamann (formand i ca. 2 måneder), Jette Fogelstrøm (sekretær), Finn Berg Rasmussen (kasserer og bladredaktør), Ove Brodersen (suppleant) og Dorete Kannevorff (næstformand, men overtog reelt formandsposten).

Der blev det første år afholdt 6 bestyrelsesmøder før sommerferien og 4 møder efter sommerferien, så man kan roligt sige, at der blev arbejdet på højtryk. På trods af fuldtidsjob var alle opsat på at dette 'skud i den musikalske verden i Danmark' skulle være bæredygtigt. Vi blev alle godt inspireret af sammenholdet, århusianernes lejrskole og af den dagligdag, 'Suzukimusikskolen' nu selv havde skabt sig.

De 25 år, vi nu har oplevet, har vist at det, vi pionerer var med til at lave, blev bæredygtigt. Vi er mange, som på en eller anden måde har oplevet alle årene. Vi har børn og måske børnebørn, som bliver undervist efter Suzukimetoden. Det var svært dengang at se, om det var det rigtige, vi gjorde for vore børn, for metoden og musiklivet. Som administratorer har det været svært at have tålmodighed til at arbejde i kernen af dette musikliv, men en utrættelig tro på lærerne, eleverne og metoden har ført til, at vi i dag må siges at have givet inspiration til instituttets elever gennem årene. Vi er mange, som gennem årene har bidraget til den administrative del af institutionens liv, og vi kan i dag se, at det har været umagen værd – og med tag over hovedet er der ingen ende på glæden. Det er dog vigtigt at passe godt på Det Danske Suzuki Institut, for dets videre eksistens vil til stadighed kræve omsorg, megen energi, optimisme og tro på, at tingene lykkes.

Drivkraften i pionerarbejdet var troen på Suzukimetodens kvaliteter, hvilket vi nu har fået smukt dokumenteret ved Suzuki Instituttets virke i de 25 år.

Øverst: Århus Folkemusikskole 1978. Tove Detreköy underviser. Pigen til venstre er Christina Åstrand, pigen til højre er Birgitte Bærentzen. Nederst: Aalborg Private Konservatorium. Pigen, stående, nr. to fra højre er Tove Detreköy. Drengen i forreste række (stående) er Ejvind Sand Kjeldsen, senere koncertmester i Det Kgl. Kapel.

Øverst: Shinichi Suzuki bliver hentet i lufthavnen. Han skal medvirke i Det Danske Suzuki Instituts workshop i Helsingør 1981.
Nederst: Tove Detreköy underviser ved Helsingør-workshoppen i 1981.

Af ANDERS BEYER

At væve et mønster omkring barnet

Først blev Suzuki-metoden undsagt af alle der var noget ved musikken. Så kom resultaterne og på et kvart århundrede er metoden blevet anerkendt og værdsat som normdannende undervisning. Tove Detreköy og Claus Kannevorff fortæller her om Suzuki-metoden før og nu, og om ambitionerne for fremtiden.

»Jeg havde læst en artikel i *Dansk Musik Tidsskrift* om Suzuki-metoden engang i 1960'erne, men afvist den med et "Vorherre bevares" som de fleste andre i Danmark«. Sådan fortæller grundlæggeren af Suzuki Instituttet i Danmark, Tove Detreköy. Skribenten har sat Detreköy i stævne sammen med hendes tidligere elev og nuværende kollega, Claus Kannevorff.

Da Tove Detreköy kom til USA i 1967 havde hun allerede læst om Suzuki-metoden. I det fremmede så hun metoden *fungere* i praksis og hun tog erfaringerne med hjem til Danmark i 1972. Det førte samme år til undervisning i Suzuki-metoden på Folkemusikskolen i Århus, hvor Detreköy underviste i 11 år, sideløbende med undervisning på Københavns Musikhøjskole (som senere blev til Musikhøjskolen).

Efter nogle år var det tid til at bryde med de etablerede undervisningsrammer, ambitionerne fejlede ikke noget og i 1977 blev Det Danske Suzuki Institut dannet. I

år kan instituttet fejre 25 års jubilæum efter alle kunstens regler og med storstilet anderkendelse i hele musiklivet, nu også med støtte fra stat, amt og kommune, samt generøse fonde og donatorer.

Sådan har det ikke altid været. Begyndelsen var næsten ubarmhertig. Med Detreköys formulering:

»Jeg anede ikke om det ville gå an at undervise efter Suzuki-metoden i Danmark. Hensigten var jo ikke at uddanne musikere. Det handler om helt andre ting end at spille, og jeg fandt hurtigt ud af, at skepsissen kun kunne overvindes med resultater. I 1981, da Suzuki var i Helsingør, var der nogle som havde spillet i 8-9 år, som var gode. På dette tidspunkt begyndte folk at få ørerne op for metodens kvaliteter. Men det afskrækkende ord 'Suzuki-metode' fik folk forståeligt nok galt i halsen. De var ikke klar over, hvad det hele handler om: At væve et mønster omkring barnet. Det handler om det individuelle, om at styrke forskellige sider hos barnet.«

Først da Tove Detreköys elever begyndte at vinde konkurrencer og få stillinger, begyndte skeptikerne at tage metoden alvorligt. Og man må da også undre sig over, at denne pædagogiske metode, udviklet så langt fra vore egne cirkler, kunne danne basis for undervisning i hele den vestlige kultursfære. Hvordan kan det gå til, at en bestemt undervisningsform er den nøgle, der kan passe til så mange forskellige kulturers nøglehuller? Fra Reykjavík i Island til Louisville i USA – der er snart ikke det sted i verden, hvor Suzukis tanker ikke har vundet gehør.

En del af svaret gemmer sig bag ordet gehør, for det er et nøgleord, fortæller Tove Detreköy. Gehøret udvikles, ganske som det er tilfældet med modersmålet: Gennem gentagelsen. Derfor kaldes Suzuki-metoden også for modersmålsmetoden. Man aber efter. Som forældrene lærer deres barn at tale ved tålmodigt at sige de samme ord igen og igen, sådan gør pædagogen det også.

Barnet lærer at tale, før det lærer skriftsproget. På samme måde med Suzuki-metoden: Barnet lærer at spille, før det lærer notebilledet. Det betyder, at evnen til at lytte og efterligne og spille rent bliver god meget hurtigt. Der går ikke langt tid, inden barnet kan spille en række stykker. Og pludselig går det hurtigt. Man kan få fireårige til at klappe, synge og spille rytmer og melodier, så selv den mest skeptiske må undre sig over niveauet. Straks fra begyndelsen trænes barnet i sammenspil såvel som solospil. Forældrene inddrages, det er et familieanliggende.

I den kyndige lærers hænder, ser man de mange små tricks og pædagogiske indfaldsvinkler til et opstået problem. Alt er endevendt og prøvet før, en god iagttagelsesevne kan styre eleven frem uden om blindgyderne. Dette kan Tove Detreköy og hun står i dag internationalt set som en af de store kapaciteter med talrige

studieophold og kurser rundt om i verden. Hun ønsker nu at give arven videre til den unge generation af pædagoger, der gerne vil bringe Suzukis tanker videre:

»Mit næste projekt er at Claus tager over – når han er færdig med skolen. Når han har bestået sidste niveau er han klar til at overtage posten som undervisningsleder.

Jeg har en drøm om, at han vil arbejde videre med flere områder. Her tænker jeg f.eks. på nedsættelse af elevkontingentet. Prisen, forældrene betaler, appellerer til forældre, der har råd. Jeg ønsker, at alle kan være med, men sådan er det ikke lige nu.«

Detreköy ser også gerne, at instituttet får en overbygning: Et kammermusikprogram, hvor skolens elever, sammen med andre seriøst musicerende unge, kan have et mødested, hvor strygere og pianister kan spille kammermusik. Dette kunne eventuelt udbygges til med undervisning i hørelære og teori. I dag kan man gennemgå en konservatorie-uddannelse uden at kende ret meget til Haydns strygekvartetter. Det mener Detreköy er utilfredsstillende. Hun ser gerne instituttet som et forum for unge mennesker, der stadig går i skole. Men det nye hus, som instituttet har fået, skal ikke have karakter af at være en skole, men *et hjem*, siger hun.

Claus Kannevorff supplerer:

»I tillæg til disse vigtige områder, kan man også tænke sig en forskole for børnehavebørn. Det hedder vist elemæntær musikopdragelse. Vi har nu fået et nyt hus, et miljø, hvor forældre og børn kan se mere til hinanden, hjælpe hinanden. Vi er allerede begyndt med at have 'forældrefællestimer'. Jeg ser gerne at huset bliver brugt til alle mulige aktiviteter – det er meningen at huset skal bruges«, siger Claus Kannevorff, måske for at bløde op på skilteskoven med venlige henvisninger og anvisninger om adfærd i det nye hus. Han fortsætter:

»Forældre har mindre tid nu end tidligere. Derfor har vi dannet en lille forældrekræds, er en slags tænketank, som kan komme med gode ideer til hvordan vi kan skabe de bedst mulige rammer for samværet med vores børn. Denne forældrekræds kan forhåbentlig udvides.«

Både Claus Kannevorff og Tove Detreköy fremhæver vigtigheden af at forstå, at metoden ikke skal danne basis for en eliteskole, som skal producere musikere. Nej, det mest interessante er de sidegevinster, som barnet får med sig resten af livet, uanset om instrumentet bliver til et professionelt engagement, eller det bliver til en vigtig fritidsinteresse. Helt konkret lærer barnet meget tidligt at udvikle nyttige ting som processen at lære, skærpe hukommelsen, udvikle finmotorik og disciplin, lære at arbejde sammen med andre, få selvtillid, udøve kritik og selvkritik.

Disse sidegevinster er faktisk hovedsagen. Det er nemlig ikke hovedformålet at uddanne professionelle musikere, men at udvikle den menneskelige karakter gennem musikalsk praksis. Filosofien bag pædagogikken tager afsæt i Suzukis personlige oplevelser, sådan som man kan læse det i hans bøger, fremfor alt *Nurtured by love* (Senzay Publications) *Ability Development From Age Zero* (amerikansk udgave

1981) og *Where Love is Deep* (amerikansk udgave 1982). Det er med andre ord musikerens refleksioner over den musikalske praksis og mandens erfaringer fra livets skole, som danner klangbund i pædagogikken, snarere end det er abstrakte filosofiske overvejelser, der ligger bag.

Det handler altså om at udvikle de gode karakteregenskaber, at finde potentialet hos det enkelte barn. Ved at spille det man er god til, bliver man endnu bedre og får selvtillid. Det vil med andre ord sige, at der bag den tilsyneladende 'uskyldige' metode ligger et dannelsesideal og en livsfilosofi, som stikker nok så dybt. Suzukimetoden er mere end blot og bar instrumentalundervisning. Det handler om at udvikle hele mennesker.

Tove Detreköy kan se tilbage på 25 års Suzuki Institut i Danmark. Hun ser en ændring i mentaliteten, som ikke er ubetinget god:

»Voksne har travlt, børn har travlt, hele tiden. Sådant var det ikke tidligere. Man kunne ønske, at forældre i dag havde en større forståelse for vigtigheden af at børn ikke bliver zappet rundt i tilværelsen i de første år. I den store sammenhæng er det ikke så lang tid, man giver børnene og det har konsekvenser for resten af livet. Børn har brug for åndehuller i hverdagen, hvor de lukker alt ude og lytter til stilheden og musikken, hvor de er fælles med forældrene om musikken, hvor deres kvalitetssans bliver skærpet.«

Claus Kannevorff kan følge den tanke og han supplerer:

»Vi må få en ordentlig referenceramme for kvalitet. Vi må aldrig gå på kompromis med kvalitet. I bund og grund handler det ikke så meget om Suzuki, det handler om dannelse. Vi er ofre for vores miljø – der er i dag børn som er vokset op uden at kende stilheden. Vi vil gerne give barnet evner til at lytte ind i stilheden og finde musikken derinde, og måske også sig selv.«

Af LARS GRUNTH

Så gik de første 25 år

25 år i lyst og nød. Langt de fleste heldigvis i lyst, med herlig musik og en masse glade børn på instituttet. Men også år i nød, med vanskelige lokaleforhold og anstrengt økonomi. Med gode venners hjælp og takket være en udholdende og utrættelig lærerstab er den første store milepæl nu nået.

Det Danske Suzuki Institut har på de 25 år gjort sig uundværlig i det danske musikliv. Tidligere elever gør sig stærkt gældende på betydningsfulde poster i musiklivet; i de store orkestre, som kammermusikere og solister, og instituttet er anerkendt som et stærkt led i den fødekæde, som fodrer konservatorierne med dygtige og talentfulde studerende. Men ikke kun det professionelle musikliv har gavn af Suzuki Institutet, allervigtigst er måske de mange børn, der gennem deres Suzuki undervisning har fået et nært forhold til den klassiske musik, og har glæde af det som ivrige amatør-musikere og gode koncertgængere.

Det er dejligt, at de offentlige myndigheder, Københavns Amt og Statens Musikråd, har fået øjnene op for det Danske Suzuki Instituts store betydning for musiklivet og nu giver den helt nødvendige økonomiske støtte, så vi kan give Institutets lærere ordentlige arbejdsforhold, det har de sandelig fortjent efter så mange års kamp. Måske af endnu større betydning er det, at Institutet endelig har fået et fast tilholdssted: Huset i Gentofte, som Københavns Amt så generøst har stillet til rådighed, har givet arbejdsro og betydet en utrolig styrkelse af den ånd og det sammenhold, som er essentiel for at Institutets arbejde kan lykkes.

Lad os derfor med glæde se frem til jubilæumskoncerten i Tivoli, og takke alle – lærere, venner, elever og forældre – som har del i, at Det Danske Suzuki Institut nu kan runde sit første jubilæum. Vi kan se tilbage på de 25 år med glæde og stolthed. De har vist, at de pædagogiske idéer, som førte til oprettelsen af Institutet, er stærke, så stærke, at Det Danske Suzuki Institut vil have en vigtig rolle i det fremtidige musikliv. Til Lykke med jubilæet.

Lars Grunth er formand for Det Danske Suzuki Instituts bestyrelse.

*Herover: Ved Det Danske Suzuki
Instituts workshop i Helsingør i 1981
tog Suzuki sine sko af og løb om
kap med sine unge elever
på græsset.*

*Modstående side: Suzuki viser den
unge Tobias Durholm noget om
kropsholdning, når man spiller violin
(også Helsingør 1981).*

Af BERTIL JACOBI

The European Suzuki Association

– næsten fra begyndelsen

Den europæiske forening – ESA – opstod i 1980 efter et ønske fra Dr. Shinichi Suzuki. På det tidspunkt var det stærkeste nationale Suzuki institut i Europa formentlig det danske med det unge par Tove og Béla Detreköy som drivkræfter.

Behovet for en organisation, der formelt kunne autorisere udlærte suzukilærere, var stort, fordi mange pædagoger begyndte at bruge af materialet uden at have nogen reel anelse om, hvad de gjorde. Det var selvfølgelig svært for Tove at påstå, at kun hun kunne godkende lærere; men når en kandidat nu kunne forelægges til godkendelse på europæisk plan, blev autorisationen et umiddelbart respekteret godkendelsesstempel.

ESA blev grundlagt af den tyske Dr. psych. Marianne M. Klingler, hvis fader var lærer for Dr. Suzuki i hans tid i Tyskland. Marianne Klingler var formand for familiefonden Karl Klingler-Stiftung i München, der indskød en mindre grundkapital i ESA. Som alle de andre, der var optændt af Suzukis *Talent Education*, var Marianne Klingler en stor personlighed, meget ivrig, meget målrettet, særdeles energisk og med en god del humor.

Det var ganske svært at holde møder, hvor alle kunne være til stede, fordi ESA's bestyrelse består af almindelige, men entusiastiske, lærere som hver i sit land har nok at kæmpe med aléné for at skaffe penge til deres lokale arbejde, og der skulle jo rejses langt for mange af deltagerne. Et par gange holdt vi møder i Paris, men Paris er for dyr i længden. Vi var mere end lykkelige, da Eleonore Fürstin zu SalmSalm blev formand for ESA, og dernæst inviterede bestyrelsen til at

holde møder i hendes private hjem i Aumühle uden for Hamburg, hvor hun i mange mange år har betalt hotelopholdet og forplejningen af private midler.

Arbejdet var i begyndelsen kaotisk. Dels var der ikke nogen mødekultur, og dels var det umuligt at opnå enighed om noget som helst. Nogle ville stille meget strenge krav til lærergodkendelser, til censorerne, til lærebøgerne, til alle regelsæt, til vilkårene for at godkende nye lande i organisationen; andre ville slække lidt for at få så mange lærere som overhovedet muligt, med en nogenlunde uddannelse, etableret i alle egne af Europa for at dæmme op mod 'pirater'. Vi kunne diskutere enkeltformuleringer i mange lange møder, før der blev opnået enighed om guidelines.

Og lige så livligt og ofte ophidset kunne der diskuteres om enkeltpersoners kvalifikationer, når dagsordenens punkt om godkendelse af lærere eller af censorautorisation var oppe. Nogle lokale stridigheder – ligefrem politiske (sprogstrid i Belgien f.eks.) – måtte behandles, og vore diplomatiske evner kom ikke sjældent på en hård prøve.

Dertil kom naturligvis sprogvanskelighederne, især efterhånden som der kom nye lande i kredsen, og så det konstante spørgsmål om penge og ESAs driftsøkonomi, især fordi vi var nødt til at afsætte midler til deltagelse i International Suzuki Association, ISA. Det emne var i sig selv genstand for livlig drøftelse, fordi vi mente, at de bedste Suzuki-folk var os i Europa.

Så vidt jeg husker var der nemlig konsensus om en ting: Europa – og ganske særligt Tove Detreköy – havde den bedste måde at anvende Suzukis metode på. Hendes stil, udstråling og lærermetode var både væsentlig bedre end, hvad der praktiseres i Japan, selv i højborgen Matsumoto, og meget bedre end de amerikanske og australske etc. institutioner. Derfor blev det oftest Toves og Bélas holdninger, som endte med at bestemme indholdet af de mange regelsæt, som vi fik sat på benene.

Uden Toves og Bélas personligheder var ESA aldrig blevet det væsentlige organ, som det er i dag.

Bertil Jacobi er tidl. kasserer i ESA.

Idealistisk entusiasme

Det Danske Suzuki Institut har i løbet af sin 20 årige eksistens oparbejdet et ry som en af de bedste danske musikskoler med speciale i at uddanne børn i spil af klassisk musik. Mange af dagens bedste instrumentalister, som frembragte deres første toner på strygerinstrumenter eller på klaver i Det Danske Suzuki Institut, er koncertmestre i danske orkestre, eller solister med disse, eller medlemmer af landets bedste kammerensembler. Jeg har personlig haft fornøjelsen af at arbejde med mange af dem på Det kgl. Danske Musikonservatorium, hvor de altid har hørt til blandt de allerbedste studerende. I sandhed et beundringsværdigt resultat.

Jeg vil gerne takke Det Danske Suzuki Institut og dets stiftere Tove og Béla Detreköy for deres usædvanlige og idealistiske entusiasme, og ønske dem megen lykke til i fremtiden. Ikke mindst i form af en i allerhøjeste grad velfortjent opmærksomhed fra Statens side.

Milan Vitek

*Professor ved Det kgl. Danske
Musikkonservatorium*

*Til venstre: Suzuki underviser
Johannes Søe Hansen ved Det
Danske Suzuki Instituts workshop
i 1981.*

*Til højre: Tove Detreköy undervi-
ser i det nye 'Suzukihus' i
Gentofte i 2002 – man hører
spørgsmålet for sig: »Må jeg
godt stå sådan, når jeg spiller?«*

Bageste række fra venstre: Tine Bæk Madsen, Anna Lærke,
Johannes Søe Hansen, Tine Erdman Rasmussen, Iben Brodersen.
2. række: Lars Bjørnkjær, Bodil Rørbæk, Jette Steen Rasmussen, Anna Gwozdz.
3. række: Christina Dannefeldt Bøthner, Christina Åstrand og Camilla Sand Kjeldsen.

Music is the language
of the heart
without words

Shinichi Suzuki

Suzukimetoden

Også kaldet modersmålsmetoden, fordi Suzuki som udgangspunkt brugte samme principper som dem, børn lærer at tale efter: Fra barnet bliver født, er det omgivet af sprog og forsøger at efterligne lydene. Barnet lærer ikke at læse og skrive før det kan tale. Barnet bliver rost og opmuntret, når det begynder at bruge ord. På samme måde lærer Suzuki-elever at spille: Fra eleverne er helt små, lytter de dagligt til musik.

De små elever spiller ikke efter noder, men efterligner de melodier, som lærere og forældre spiller, og de bliver hele tiden rost og opmuntret til at fortsætte.

Suzukimetoden er udviklet indenfor violin, bratsch, cello, kontrabas, klaver, fløjte, harpe og sang. I dag er metoden kendt i mere end 40 lande, hvor ca. 8000 Suzukipædagoger underviser omkring 200.000 elever.

Af P.R. MEURS-GERKEN

Kærlighed, kvalitet og kampvilje igennem 25 år

De seneste års arbejde af Suzuki-institutets mange ildsjæle har ført til en række forbedringer på en lang række områder. På få år er det lykkedes at blive bedømt kvalificeret til støtte på linie med landets musikskoler og aktørerne har fået et hus til aktiviteterne – for blot at nævne nogle få områder. Her giver en af de ihærdige ildsjæle et signalement af instituttet og fortæller om udviklingen gennem 25 år.

At rejse er at leve. Det syntes familien Detreköy også for 35 år siden. Til Amerika min ven, ja til Washington skulle de, hvor Béla havde fået et professorat. Så ville skæbnen, at Tove blev konfronteret med en genial japaners tanker og hans metode, Shinichi Suzuki og Suzuki-metoden. Kærlighed ved første møde! modersmåls-metoden, treklangen mellem lærer, elev og forældre og de øvrige pædagogiske principper forekom hende så indlysende rigtige. Snart var hun uddannet i Suzuki-metodens kunst.

Tilbage i gamle Danmark, i førstningen i Aarhus måtte hun prøve kræfter. Blandt hendes første elever var lille Lars (Bjørnkjær) og lille Christina (Åstrand). Der startedes endog undervisning af forældre. Heldigvis for os kom familien tilbage til Dronningens by og den 2. maj 1977 blev Det Danske Suzuki Institut stiftet på opfordring fra begejstrede forældre.

Så fulgte en pionertid for Tove og de lærere og den aktive gruppe af forældre, hun hurtigt fik samlet. Man havde ikke noget hus, var nomader, kunne ikke få andel i offentlig støtte som andre musikskoler, for man var jo ikke kommunale, 'kun' regionale, man var jo ikke generalister, men 'blot' specialister udi strygere og klaver.

Pionererne, som vi i dag kan takke, er først og fremmest Tove, Béla, Ilona Telmanyi, Gerd Kappel, Edith Code, Marianne Rygner på violin/bratsch, Anders Grøn, Margrethe Trenckner, cello og Ester Lund Madsen og Anne-Birthe Andersen klaver. Hertil en række aktive forældre under formandskabet af Gerhard Hamman, Dorete Kannevorff, Gunnar Wallevik, Ove Brodersen, Olav Andersen, Henny Straarup, Nicolai Dragsted og allerseneest Lars Grunth.

Nuvel man kørte ufortrødent videre besjælet af: en inderlig Kærlighed til børn og musik, en konstant søgen efter Kvalitet og en ubændig Kampvilje.

Driftsudgifterne måtte vi altså selv klare ved forældrebetaling, som så blev 3-4 gange større end på støttede musikskoler, men når vi havde brug for penge til noget ekstraordinært af kvalitet, så som til anskaffelse af instrumenter, videreuddannelse af vore lærere, til gennemførelse af workshops og international fællesaktivitet har vi altid kunnet finde god forståelse og hjælp hos vore private sponsorer.

Metoden skabte fra dag 1 små mirakler hver dag, ikke blot musikalsk, men lige så meget menneskeligt og udviklingsmæssigt hos barnet og i dets samspil med forældrene. Snart var der grundlag for at danne et lille orkester og siden Det Danske Suzuki Instituts Kammerorkester, som under Bélas ledelse gennem tiderne har givet os herlige koncertoplevelser og indspillet nogle dejlige cd'er.

Med tiden konstateredes det, at en del af eleverne var så begejstrede for instrumentet og musik, at nogle af dem ligefrem satsede på at gøre musikken til deres levevej. Ja, i dag er der vel ca. 50 af vore tidligere Suzuki-elever, der er i et professionelt musikforløb, hvilket har været af uvurderlig betydning for dansk musikliv.

Det Danske Suzuki Institut blev straks medlem af den internationale Suzuki-familie. Tove, Béla og sidenhen Esther engagerede sig meget aktivt i det internationale samvirke, hvor Danmark gik hen og blev en slags foregangsland for udbredelse af Shinichi Suzukis nyskabende undervisningsprincipper.

Siden var Tove og Bela med til at etablere ESA, European Suzuki Association, hvis formål først og fremmest var at sikre, at Suzuki-undervisning stod for Kvalitet. Man indførte et fælles uddannelses- og diplomsystem, som kommende Suzuki-lærere måtte gennemgå og klare, før de kunne undervise som Suzuki-lærere på de respektive niveauer.

For at styrke Suzuki i Danmark blev Det Danske Suzuki Institut initiativtager til stiftelse af Det Danske Suzuki Forbund, som har uddannelse af danske Suzuki-lærere under sit anvarsområde og som gennemfører aktiviteter af fælles interesse, herunder Suzuki-workshops rundt om i landet.

For at styrke Suzuki på nordisk plan har man for nogle år siden også etableret Ung Nordisk Tone, som er et årligt weekendarrangement, der går på skift mellem de skandinaviske lande og hvor et udvalg af tidligere Suzuki-elever under videregående uddannelse mødes for i fællesskab at opføre en koncert bistået af lokale Suzuki elever.

Al den aktivitet, der præsteres på det udenlandske plan, har naturligvis givet vores lærere inspiration og erfaring, som vore børn atter har kunnet nyde godt af, og det har samtidig inspireret Tove og Béla til at bistå med lancering af Suzuki-undervisning i andre lande, som Finland, Færøerne og Ungarn og siden sammen med Esther og Anne-Birthe i Polen.

Eleverne er også blevet belønnet, f.eks. når de med mellemrum har fået besøg af udenlandske lærere på workshops og i sommerlejre i udlandet, når de har kunnet spille sammen med gæsteorkestre fra Italien og USA eller når de selv har været på tourné i udlandet, f.eks. i Japan, USA eller Ungarn.

Børnene har her umiddelbart kunnet opleve, at musikken er et internationalt sprog, der skaber fred og glæde på tværs af race, religion og alder.

På den lærtes bjerg nærrede man som altid en god tid lang nogen skepsis over for alt dette japaneseri. En dristede sig endog til at omtale Suzuki-metoden som en militærisk indoktrinering af børn. Ak ja! Men efterhånden som man kunne se, at et større og større antal tidligere Suzuki-elever kastede sig over en professionel musikkarriere, fik fremstående placeringer i symfoniorkestre i Danmark og udlandet, for tiden 5 koncertmestre ud af 6 i Kapellet og Radiosymfoniorkestret og at der år for år var en eller flere tidligere Suzuki-elever, der fik den Store Gade Pris, fornemmede man, at der måtte være noget særligt ved den undervisning, der præsteredes på Det Danske Suzuki Institut, og specielt når det ikke er et primært formål at producere professionelle musikere. Instituttet blev siden som noget exceptionelt belønnet med Gade Prisen.

Men, der skulle mere til, før man kunne opnå driftsstøtte på linie med, hvad almindelige musikskoler får. Det Danske Suzuki Institut måtte på en eller anden måde sikre sig det blå stempel. Derfor stiftede vi i 1996 Det Danske Suzuki Institut's Venneforening, hvor en række af de ypperste repræsentanter for dansk musikliv og anden kunstnerisk aktivitet accepterede at indtræde i foreningens bestyrelse og præsidium med professor Milan Vitek som formand.

Men det blå stempel var ej heller nok. Man måtte nu, helt seriøst, true med at lukke Det Danske Suzuki Institut og have pressen med op på barrikaderne, hvilket de gjorde meget beredvilligt. Og omsider tilsmilede lykken os. For gudskelov var der en Kulturminister og en formand for Statens Musikråd, Lennart Ricard, og kulturpolitikere og administratorer i Københavns Amt, der sandede, hvilken appelsin de i virkeligheden havde fået i deres turban med Det Danske Suzuki Institut.

Efter 21 års kamp fik vi sikret, om ikke en fuld støtte, så dog en vis offentlig driftsstøtte, så man nu omsider kunne yde sine lærere en aflønning, der i det væsentlige svarede til, hvad der blev ydet på andre musikskoler.

Vi har alle dage drømt om at blive bofaste og arbejdede på at få et hus stillet til rådighed. Så skulle bestyrelsen nok sikre, at man fik skaffet privat støtte til anskaffelser af indretning. TopDanmark gav instituttet en ekstra stimulus ved at give det en pris på 400.000 kr. og Københavns Amt, der hele tiden havde søgt at hjælpe os, fik pludselig sidste sommer mulighed for at stille et dejligt hus, 'Suzuki Huset', til vor rådighed foreløbig for et par år. Som håbet viste de private støtter sig meget velvillige til at hjælpe med midler til de nødvendige anskaffelser og indretningen.

TAK til alle dem, der har været med til at udkæmpe kampen, først og fremmest Tove og Béla og vore dygtige lærere og aktive forældre gennem tiderne.

TAK til præsidiets og bestyrelsen for Venneforeningen for den uvurderlige moralske støtte.

TAK til vore private sponsorer, som fra begyndelsen har troet på os.

TAK til Statens Musikråd og Københavns Amt for, at have sikret vor overlevelse driftsmæssigt.

TAK til Shinichi Suzuki fra vore børn for indførelse i musikken og lærdom for livet om samspil mellem mennesker.

TAK fra os forældre for alt det, I har givet vore børn og nok så meget for det interessefællesskab og følelsesfællesskab i med- og modgang, som Suzuki-metoden gudskelov har 'påtvunget os' i forhold til vore børn.

Nye udfordringer forestår i de næste 25 år. Lad os stå sammen om de 3 k'er: Kærlighed, Kvalitet og Kampvilje.

Til lykke til os alle.

Af GUNNAR WALLEVIK

Dronning Ingrid, Sibylle Bruun og Shinichi Suzuki

Det Danske Suzuki Institut i 2002: 170 elever, hvoraf de 105 spiller violin. Søgningen til instituttet er markant stigende og ventelisterne vokser. Gunnar Wallevik var formand for instituttet fra 1982-1988. Her trækker han nogle højdepunkter frem fra perioden.

I efteråret 1982 blev jeg af Ove Brodersen opfordret til at efterfølge ham som formand for instituttet. Jeg havde forinden i nogle år fungeret som menigt medlem i bestyrelsen. Da jeg på dette tidspunkt både var travlt beskæftiget på min arbejdsplads som arkitekt, og samtidig fungerede som bestyrelsesformand for en stor kommunal musikskole i Hørsholm, turde jeg ikke umiddelbart sige ja. Jeg indvilgede dog i at prøve et halvt år og derefter tage stilling – og det blev (heldigvis for mig) til en noget længere periode.

Modsat bestyrelsesarbejdet ved den kommunale skole, hvor administration m.m. blev klaret med lønnet personale, var især formands- og kassererposten ved en institution som Det Danske Suzuki Institut krævende. Instituttet havde på dette tidspunkt 100 elever og 8 lærere at tage vare på – men ingen faste lokaler.

For mig var det en god oplevelse at mærke den positive opbakning, som forældre-kredsen og instituttets lærere altid udviste. Det drejede sig om alt lige fra udførelse af de månedlige lønningsregnskaber, som et større privat firma (RE-Instruments) påtog sig at køre via sit EBD-bogholderi, til bagning af kæmpelagre af kager og/eller

brygning af saft eller gløgg til de årlige julemarkeder og/eller weekend-workshops. Ved afvikling af specielt sidstnævnte, hvor instituttet måtte 'låne' sig ind på store offentlige skolekomplekser (Vestre Borgerdyd Gymnasium, Skt. Annæ Gymnasium, Engholm-skolen i Allerød m.fl.) var der virkelig gang i den. Hundredvis af fremmede elever, forældre og lærere fra både ind- og udland kom myldrende til instituttet, hvor de blandede sig med 'vore' elever, forældre og lærere for at blive inspireret og suge til sig af instituttets erfaringer.

Først og fremmest var det dog samværet de med mange ligesindede mennesker omkring musikken, og glæden ved og forståelsen for at videregive denne til de nye generationer, der fastholdt mig i jobbet indtil udgangen af 1988. Institutet var ved min fratræden vokset til lidt over 150 elever og en lærerstab på 11.

Under min formandsperiode trænger følgende begivenheder sig især frem i erindringen:

- Gallakonserten i Sankt Annæ Salen den 25. november 1983.
- Olle Comstedt og den store Suzuki Workshop 24.-25. marts 1984.
- Samarbejdet med de 5 danske musikonservatorier om støtteudtalelse vedrørende fast økonomisk bistand fra staten.
- Initiativet for et evt. samarbejde med Kodály-pædagogikken.
- Kammerorkesterets tourné til Japan i 1986 efter Shinichi Suzukis personlige invitation.
- 10 års jubilæumskonserten i Tivoli maj 1987.
- Arbejdet med at få fremskaffet en bygning til instituttet.

Gallakonserten i Sankt Annæ Salen

Tove og Béla Detreköy var under sommeren 1983 blevet informeret om, at Dronning Ingrid var interesseret i Suzuki Institutet og dets arbejde. Dronningen havde læst flere af Shinichi Suzukis bøger, og havde ytret ønske om gerne at ville overvære en af instituttets koncerter.

Det blev derfor besluttet at arrangere en gallakonsert i den flotte Sankt Annæ Sal, som instituttet fik lov til at låne til lejligheden. Tove inviterede herefter dronningen og hendes hofdame Sibylle Bruun til at overvære denne koncert. Dronningen og Sibylle Bruun takkede som ventet ja, ankom præcis kl. 20,00 og koncerten blev både en stor succes og en hyggelig oplevelse for de tilstedeværende.

Olle Comstedt og den store Suzuki Workshop 24-25 marts 1984

De årlige workshops giver meget ekstraarbejde til mange i instituttet – og megen inspiration. At netop workshoppen i april 1984 blev lidt af en milepæl for instituttet skyldes dels en utrolig fin stemning under hele forløbet, hvor foruden det store mylder af musikglade børn mange af dansk musiklivs store skikkelser også var til stede. Men nok så vigtig for instituttet var det, at den aldrende dansk-svenske filminstruktør Olle Comstedt sammen med instituttets daværende kasserer, advokat Bertil Jacobi også var blandt publikum.

Olle Comstedt blev her aldeles betaget af hvad han hørte og så. Han var født i Sverige 1908, rejst ugift til USA 1939 som filminstruktør, forblev ugift og barnløs, og bosatte sig på sine ældre dage i Danmark. Hans begejstring over hvad han havde oplevet under denne workshop bevirkede, at han kort efter ønskede at testamentere sine disponible midler til en særlig musik-fond: Comstedt Fonden, i hvis formålsparagraf særlig undervisning efter Suzuki-metoden er fremhævet. Fondens fundats blev underskrevet den 12. januar 1988, ca. to år efter Olle Comstedts død den 31. oktober 1985. De årlige legatudbetalinger fra denne fond, som siden i væsentlig grad er tildelt Det Danske Suzuki Institut samt Dansk Suzuki Forbund har indtil nu været det mest værdifulde økonomiske fundament for instituttets overlevelse. Bertil Jacobi, som bar Olle Comstedts ønsker igennem, og som nu er fondets formand, har med dette arbejde gjort en stor indsats for dansk musik.

Samarbejdet med de 5 danske musikkonservatorier

I de første år herskede der inden for nogle dele af det etablerede konservatorie-miljø en vis skepsis overfor det nye japanske undervisningsprogram. De gentagne afslag fra bl.a. Kulturministeriet om støtte til driften kunne ikke udelukkes at være delvis påvirket af dette, hvorfor bestyrelsen gjorde en ekstra indsats overfor de 5 konservatorier for bl.a. at få en stærk støtteudtalelse fra disses rektorer til forelæggelse for Kulturministeriet ved ansøgning om fastdriftsstøtte. Det lykkedes at få den ønskede skriftlige erklæring, men desværre uden effekt overfor ministeriet. Erklæringen var dog vigtig og udløste fx støtte fra Augustinus Fonden.

Initiativet for et evt. samarbejde med Kodály-pædagogikken

Med henblik på at bløde op på visse vrangforestillinger om Suzuki-pædagogikken indledte instituttet et forberedende samarbejde med musikpædagoger, som arbejder efter Zoltán Kodály's bredt anerkendte principper. De to beslægtede undervisnings-

principper må på en god måde kunne supplere hinanden og gerne videreføres fx med jazz eller anden nyere musik. Det blev desværre kun til enkelte men velbesøgte møder, såkaldte *brainstorms*, men det er mit indtryk, at idéen endnu ikke helt er opgivet. Fremtiden må vise det.

Kammerorkesterets tourné til Japan i 1986

Efterhånden som instituttets strygerelever var blevet så mange og så dygtige, som tilfældet allerede var omkring 1985, blev repertoiret for det særlige kammerorkester, Béla havde bygget op af instituttets elever, nærmest professionelt. Orkesteret tegnede derfor instituttet ved mangfoldige offentlige koncerter både i Danmark og i det nære udland. En af disse var foregået i Radiohusets store koncertsal i København, hvorfra Béla kunne afspille nogle af DR's båndoptagelser for Shinichi Suzuki under et internationalt suzukistævne i Belgien foråret 1985. Shinichi Suzuki blev her så begejstret at han prompte inviterede hele orkesteret på tourné til Japan med alle udgifter i Japan betalt. Danmark skulle blot sørge for transporten frem og tilbage herfra. Dette tilbud kunne vi naturligvis ikke sidde overhørigt. En kreds blandt orkestermedlemmernes forældre fik indsamlet det nødvendige beløb og tournéen blev gennemført med stor succes i Japan fra den 16. til den 31. oktober 1986. Orkesteret bestod af 13 musikere og der blev gennemført koncerter i følgende byer: Tokyo, Matsumoto, Nagano, Kanazawa, Osaka og Nagoya. Salene, hvoraf specielt den i Tokyo og Nagoya var meget store, var propfyldte med et åbensindet japansk publikum, som tog umådeligt godt imod de unge danske musikere.

10 års jubilæumskoncerten i Tivoli maj 1987

Den 2. maj 1987 afholdt Det Danske Suzuki Institut sit 10 års jubilæum. Den store koncertsal var fyldt til bristepunktet – og det samme var ind imellem også scenen, når alle eleverne – med de mindste på 2 - 3 år forrest – spillede *Variationer over ABC*.

Koncerten bød dog både på masseoptrin, fornemme solistpræstationer og kammerorkesteret, som bl.a. uopførte et værk af Ib Nørholm: *Sandkornets topologi, sinfonia for strygere*, skrevet specielt til lejligheden og dediceret orkesteret og dets dirigent Béla Detreköy.

Det bedste indtryk af jubilæumskoncerten læses nok bedst af hvad pressen skrev dagen efter, fx. *Politiken*:

“Vi er til jubilæumskoncert for Suzuki Institutet, en anstalt der lærer børn og unge at spille, fortrinsvis strygeinstrumenter men også klaver, efter et japansk system der i de senere år er blevet spredt over hele verden. Præsentationen gjorde det let at forstå hvorfor. Resultaterne er kun lidt mindre end mirakuløse.”

Den øvrige presses omtale svarede i det store og hele til ovennævnte citat.

Arbejdet med at få fremskaffet en bygning til instituttet

Hvad jeg bedst husker fra min formandsperiode er det intense arbejde der blev gjort for at jordfæste Det danske Suzuki Institut i sin egen bygning. Sagen var naturligvis fast dagsordenspunkt på bestyrelsesmøderne, men der blev derudover nedsat særlige arbejdsgrupper, hvor de forskellige muligheder blev undersøgt. Selvom flere af disse muligheder var rimeligt realistiske glippede de alle til slut, og vore anstrengelser førte ikke til noget resultat. Det var sørgeligt ved instituttets 20-års jubilæum at høre, at lokaleproblemet stadigvæk var uløst. I dag, 25 år efter instituttets start, er der (i skrivende stund) heldigvis tegn på at et midlertidigt opholdssted vil blive tilbudt. Spørgsmålet er imidlertid, om det er godt nok?

Netop nu foreligger der jo enorme projekter til nye huse for musik i Danmark, f.eks. nyt domicil for Danmarks Radio i Ørestaden og det nye hus for Den Kongelige Opera i København. Ligeledes er der bygget flotte store musikhuse flere steder i landet. Dette er utroligt glædeligt og for især København en styrkelse i den nye storbyregion omkring Øresund. Men hvad nytter alt dette, hvis der ikke kan leveres tilstrækkelig dygtige unge musikere at fylde i disse bygninger?

Ville det derfor ikke være en god idé for landet nu at investere lidt ekstra i Det Danske Suzuki-Institut. Når man tager i betragtning hvilke store resultater netop dette instituts undervisning har kunnet fremvise efter sine første 25 år, tror jeg disse penge ville være givet godt ud. Og de relativt få kvadratmeter er jo pebernødder i forhold til de omtalte mammut-projekter. Personlig håber jeg, at et sådant i første omgang centralt placeret ungdoms-musikhus i København også vil give plads til beslægtede initiativer, bl.a. Kodály undervisning og/eller en videreudviklet Suzuki-praktik indbefattende ny musik, herunder jazz. Under alle omstændigheder bør Det Danske Suzuki Institut nu sikres en varig plads i fremtidens danske musikeruddannelse.

Jeg foreslår at et lille udvalg med bl.a. instituttets formand og dets daglige leder og initiativtager Tove Detrekøy samt en eller flere af de mange højt placerede *Suzuki-musikere* i det professionelle danske musikmiljø snarest forelægger sagen over for stat, kommune, diverse finansyrster og vores regent.

Man is a son of his
environment

Shinichi Suzuki

Man skal lede og ikke tvinge

Blandt de tre tusinde år gamle bøger findes bogen Li-Chi (ritualernes bog). I den anvendes sætningen »Man skal lede og ikke tvinge« som retningslinie for undervisning. Det er smukke ord.

Når en spirende plante har begyndt sin vækst, hvem ville da trække i dens hoved, for at fremme væksten? Men når det gælder mennesker, hvor man vil presse viden ind hurtigst muligt, anvender man denne metode. Man 'trækker' for at tvinge barnet frem og glemmer at tænke på vækstbetingelserne. Ofte bebrejdes barnet at det ikke lever op til forventningerne, hvilket er fuldstændig misforstået.

Shinichi Suzuki

At skabe attrå

Jeg bliver altid betaget af det utrolige fænomen, at alle japanske børn kan tale japansk. Men bortset fra at tale japansk og modtage lærdom i skolen, er der ikke meget de kan. Det skyldes, at forældrene ikke skaber attrå hos deres børn. De indprenter dem med »Gør dit! gør dat!« og forsøger at få de modstræbende børn til at følge deres ønsker. Hvad ville der mon ske, hvis vi anvendte denne metode, når børn skal lære at tale? Hvad nu hvis forældre beordrede deres børn »tall, tall, tall!« ved undervisning i modersmålet? Barnet ville sikkert stamme og hakke i det, helt ude af stand til at tale ordentligt. Vi må derfor først skabe attrå.

Vi glemmer alt for let, at alle børn besidder evnen til at udvikle storslåede egenskaber. Vi bør overveje, om vi kan opdrage vore børn til at blive bedre end os selv. Intet barn bør bindes af nutidens normer. Vi må ændre vores undervisningsmetoder nu. Når japanske børn begynder at skrive, så lærer de hiragana, fordi vi siger det er let. Vi siger også, at engelsk er vanskeligt, men i England begynder børnene med dette vanskelige engelsk. Når vi siger at noget er 'vanskeligt', mener vi så ikke, at fordi det ikke var et led i barnets miljø under opdragelsen, så kunne barnet ikke absorbere det? Det barnet ser og hører som baby bliver en naturlig del af det pågældende barn ...

Shinichi Suzuki

Børn lærer fra fødslen

Barnet begynder at lære fra fødslen. Allerede før skolestart i seks-års alderen har det opsuget en forbløffende mængde data og viden. Det er sikkert mere end barnet lærer gennem resten af sit liv. I barnets tidlige år går selve læreprocessen utrolig hurtigt, såfremt den ikke hindres af de voksne. Desværre undervurderer de fleste voksne barnets evne til at lære, hvorved de hæmmer barnets vilje til at lære. Blot man fjerner de bånd, voksne påtvinger børn, så stiger indlæringsevnen betydeligt.

Historisk set er der mange bemærkelsesværdige personer, der ikke var specielt intelligente fra fødslen, de fik blot særlige muligheder for at lære. Deres forældre havde evnen til at eksponere børnene, mens de var unge. Det skal vi huske på.

Dr. Glenn Doman
(Leder af Institute for the Achievement of Human Potential) om børns udvikling

Der skal mange egenskaber til for at spille godt, og det er faktisk dem, vi forsøger at udvikle i vores undervisning. Som resultat af det bliver børnene gode til at spille, men de bliver også gode til mange andre ting. Og fordi de begynder så tidligt, når de, allerede inden de begynder at gå i skole, at udvikle mange af de egenskaber, der gør skolegangen nem.

Tove Detreköy

Det er ikke kun japanerne men også forældre fra hele kloden som fejlagtigt tror at alt er medfødt. Sådanne forældre gør intet for at fremme de egenskaber hos børn, der skal gødes før de kan blomstre, men de bortforklarer alt med ord som »hun er ikke så begavet«. Det er en vedvarende og fundamental misforståelse hos mennesker ...

Vi glemmer alt for let, at alle børn besidder evnen til at udvikle storslåede egenskaber. Vi bør overveje, om vi kan opdrage vore børn til at blive bedre end os selv. Intet barn bør bindes af nutidens normer. Vi må ændre vore undervisningsmetoder nu.

Schinichi Suzuki

Every child has a
wonderful potential
to be educated very highly

Shinichi Suzuki

Where love is deep,
much can he accomplished

Shinichi Suzuki

Af BÉLA DETREKÖY

At rejse er at leve

Béla Detreköy har fulgt Suzuki-elever gennem et kvart århundrede. Snesevis af unge strygere har som medlemmer af instituttets kammerorkester nydt Bélas kyndige direktion og stille lune. Her beretter han om turnelivet, om stemningen, forventningerne og musikkens forenende kraft.

Vi mødes i lufthavnen. Sådan begynder det. Selskabet samles, børn kommer fra venstre og højre bærende på instrumenter, ledsaget af forældre. Der er en vis spænding i luften: I forældrenes øjne mærker vi ledsagere den uudtalte tanke og overbevisning om at vi passer på deres kosteligste: Børnene. Fra det øjeblik, vi er sluset igennem sikkerhedskontrollen føles det som om vi er blevet en familie. Nærmere som hønemor med en flok kyllinger. Vi står pludselig alene, alle er spredt, Men ingen fare, mødested og tid er aftalt.

Når vi nu er læsset af et sted i den 'store' verden, trænger vi rigtigt til hinanden. Børnene har noget andet med sig end tandbørste og ekstra sokker, De er rejst med en masse musik dels i hovedet, dels i fingrene. Det skal vi nænsomt aflevere i

det fremmede. Den mængde musik kan også 'løbe over' uden for koncerterne som i Moskvas lufthavn i 1986 på vej til Japan. Flyskift, ind i en halvmørk ventesal, ingen mennesker, undtagen et dansk gymnastikhold. Vente uden mindste forklaring. Så får Mikkel (Futtrup) violinen ud af kassen og begynder på *Fantomen*. Lidt efter lidt kommer flere instrumenter frem og den gudsforladte lufthavn bliver på en gang fyldt med liflig musik. Gymnastikpigerne begynder også på deres kunster. Der kommer uniformerede lufthavnsfolk som tilskuere. Det har man aldrig oplevet i en sovjetisk lufthavn.

Rygtet om det muntre indslag går helt til lufthavnen i Tokyo: Højst underlige passagerer er på vej! Vi blev dog uden videre sluppet løs i Japan, modtaget og ledsaget i Tokyo af en af Suzukis engelsktalende sekretærer. Senere i Natsumoto blev vi modtaget af hr. og fru Suzuki som deres kære gæster.

Der var fuldt hus til alle seks koncerter, vi gav i Japan. En guide fra Dr. Suzukis kontor ledede os hele vejen. Vi har set en masse fra luksusbus, fra supertog og havde oven i købet en fridag i kejserbyen Kyoto. En dejlig oplevelse havde vi i Osaka, hvor vi ledsagede to små grupper japanske børn i Bachs dobbeltkoncert. Alt gik fint til prøven men til koncerten lød pludselig solostemmen fra hele salen. Det hører til de sjældneste oplevelser at publikum også spiller med. Dr. Suzuki satte stor pris på vort kammerorkester og såvidt vides var vi det eneste ensemble som blev indbudt til turne i Japan. Suzukis hjem i Matsumoto er efter hans død blevet til museum, og da jeg så hans arbejdsværelse opdagede jeg en videokassette fra Danmarks Radio på skrivebordet. Det viste sig at være en optagelse af vor medvirken i programmet *Musikhjørnet*. Forøvrigt blev repertoiret fra turneen i 1986 optaget på cd efter turneen.

Instituttet og specielt kammerorkestrets forældre har også været værter for musicerende børn fra udlandet, da vi i 1996 modtog et pragtfuldt orkester fra Torino, i 1998 kom Ithaca Violin Ensemble fra New York og allersenest en ungarsk violin-gruppe fra Orosháza. Koncertprogrammerne har altid indeholdt musikstykker udført i fælleskab med gæsterne. Hvilken oplevelse af musikkens forenende kraft, foruden en sjælden lejlighed til at opleve og se hvordan man lever i sine hjemlige omgivelser. Vi viser vore gæster København og Nordsjælland. Til gengæld ser vore børn Budapest, Niagara Vandfald, den landlege Amerika og New York City, eller de lidt nærmere liggende Islands og Færøernes herligheder.

Der er en forskel på en turistrejse og en orkesterturne. På den sidste skal man præstere noget. Der er en vist opstemthed i luften og efter en vellykket koncert føler man en befriende lettelse. Alt er dejligt. Det er belønningen for al den øven og somme tider også anstrengelse.

Suzuki online

Det Danske Suzuki Institut har fået en ny hjemmeside. Vores nye adresse er www.detdanske-suzuki-institut.dk

Siden er bygget sådan at både nuværende elever /forældre og alle andre, der er interesseret i Suzukimetoden, kan finde relevante oplysninger på en let måde.

På hjemmesiden findes der:

- oplysninger om den *undervisning* vi tilbyder og de *aktiviteter* vi har i forlængelse heraf
- information om hvem der står bag instituttet – lærere, bestyrelse, vennekreds og forældre

Desuden praktiske oplysninger:

- Vores adresse, telefon, og e-mail
- Betingelser og information om gebyrer

På vores *Nyhedsside* findes der blandt andet:

- Kort omtale af kommende arrangementer, koncerter m.v.
- Vigtige beskeder, f.eks. om sæsonafslutning, start på næste sæson, nyt tlf. nr.
- Omtale af spændende eksterne arrangementer, f.eks. workshops i udlandet
- Link til det nyeste nummer af bladet *Suzuki Nyt*

Vi glæder os over at kunne tilbyde en brugervenlig hjemmeside – skulle I have kommentarer angående indholdet eller præsentationen, er I meget velkomne til at sende en e-mail eller ringe til os på Institutet.

Instead of ignoring the early
years, it is our duty to
cultivate them with the
utmost care

Schinichi Suzuki

DET DANSKE SUZUKI INSTITUT'S VENNER

I erkendelse af den store indsats, Institutet har gjort og gør for dansk musikliv, blev der i 1995 stiftet en venneforening under ledelse af professor ved Det Kongelige Danske Musikkonservatorium Milan Vitek, og med deltagelse af en række personligheder fra dansk musik- og kulturliv i Venneforeningens bestyrelse og præsidium.

Venneforeningen har bistået Institutet væsentligt i at opnå driftsstøtte fra Statens Musikråd og Amter, og støtter Institutet i dets bestræbelser på at få stillet permanente lokaler til rådighed af det offentlige og/eller private. En del af elevkontingentet går til Venneforeningen til støtte af Institutets drift.

BESTYRELSEN

Milan Vitek	<i>Formand, professor, violinist</i>	Michael Schönwandt	<i>kapelmester</i>
John Damgaard	<i>Professor, pianist</i>	Morten Zeuthen	<i>solocellist</i>
Michala Petri	<i>blokfløjtespiller</i>	Hans Fjelsted	<i>Kasserer, advokat</i>
P.R. Meurs-Gerken	<i>Generalsekretær, advokat</i>	Per Nørgård	<i>komponist</i>
Lars Grunth	<i>Musikchef, bratschist</i>	Merete Westergaard	<i>Professor, pianist</i>

PRÆSIDIET

Milan Vitek	<i>Formand, professor, violinist</i>	Bertil Jacobi	<i>advokat</i>
Johnny Eliassen	<i>agl. balletmester</i>	Mikael Melbye	<i>Operasanger, instruktør, scenograf</i>
Edith Guillaume	<i>operasangerinde</i>	Kim Sjögren	<i>violinist</i>
Amalie Malling	<i>Docent, pianist</i>	Haldor Topsøe	<i>civilingeniør</i>
Niels-Henning Ørsted Pedersen	<i>kontrabassist</i>	Peder Elbæk	<i>Professor, violinist</i>
Folmer Teilmann	<i>Landsdommer</i>	Tutter Givskov	<i>Professor, violinist</i>
Peter Augustinus	<i>Næstformand, direktør</i>	Lars Holm Johansen	<i>Kgl. kapelmusikus, solocellist</i>
Esben Dragsted	<i>landsretssagfører</i>	Kirsten Olesen	<i>kgl. skuespiller</i>
Margrete Enevold	<i>Docent, korleder</i>	Ulla Skow	<i>Kgl. balletdanserinde, balletpædagog</i>

To teach is to touch
a life for ever

Shinichi Suzuki

